

L'home estampa, un espectacle bodegó

de Raquel Tomàs

Personatges

Ase, home.

Dona, dona.

Consideracions sobre l'espai i el temps

Un espai petit, claustrofòbic, que recorda el menjador d'una casa, però on s'hi troben persones i objectes impropis d'un menjador. L'espai sempre estarà massa ple de coses, de manera que s'arribarà al final de la peça a una decadència absoluta de l'espai, brut i desordenat, amb una boirina que ho tenyeix tot. Al principi s'intueix una harmonia en la proposta-bodegó, que es va trencant i creant nous bodegons a mida que avança la peça i la inversemblança de la història. Passem de bodegons harmònics en certs punts de l'espai a bodegons en descomposició i inharmònics.

El text s'organitza a través de quadres escènics que no segueixen una cronologia real. Tots els elements que apareixen i que s'utilitzen a l'escena sí que han de ser d'un hiperrealisme ferotge. La llum ressalta el volum i el relleu dels elements i hi afegeix una pàtina d'irrealitat i tancament, positivament l'ombra. En molts moments la il·luminació fa de zoom realçant petits racons o objectes dels personatges i no als propis personatges. No s'ha de fer fosc total entre les escenes. El públic es situa a tres bandes o a la italiana, però delimitant l'espai escènic a una cantonada o espai petit.

L'home estampa, un espectacle bodegó, és un projecte textual i d'investigació escènica de Raquel Tomàs que ha estat dut a terme mitjançant una residència i l'ajuda d'AREAtangent, la beca Iberescena 09 (*amb títol original Asno y Mujer*) de creació dramaturgic, una residència de creació dels Encuentros Magalia 09 i una fase de *work in progress* dins el cicle Juliol a les Biblioteques del Festival Barcelona Grec 09 (*amb el títol Sr.Buridan*).

Per aquest motiu agraeixo la col·laboració de tots els participants en aquestes fases de la investigació: Andrea i el seu criteri i suport constant, Teresa, Hans, Eugenio, Bunker, Blanca, Eduard M., Edu, Amador, Paula i Oscar.

Per a A.

“És la debilitat de l'home allò que el torna social. Tota afeció és un signe d'insuficiència: si cadascú de nosaltres no tingués necessitat dels altres, difícilment somnaria amb unir-se a ells (...) Aquell que comença a tornar-se estrany a ell mateix no tarda massa a oblidar-se'n del tot” J.J.Rousseau (Émile IV, 503-535).

QUADRE 1
la transformació

Fosc. Una bombeta s'encén i s'apaga esporàdicament, només una cada vegada, i per un moment breu. Aquests moments suaus de llum càlida – no flaixos- ens deixen entreveure per moments les cares, parts del cos, racons de l'espai, però mai la seva totalitat.

L'ASE es mou en la foscor, sentim els sorolls que fa quan es mou.

DONA
Estàs despert?

Pausa.

ASE
Sí.

DONA
Estàs bé?

Pausa.

ASE
Sí.

Pausa.

DONA
Et passa res?

ASE
No.

DONA
Segur?

ASE
No puc dormir.

DONA
Ja ho veig.

ASE
Ho sento, no volia despertar-te.

DONA
No passa res. Obro el llum /

ASE
No, no, no cal ja m'adormo.

DONA
D'acord.

Pausa.

DONA
Segur que estàs bé, amor?

ASE
Sí, sí, només és la panxa, ¿no sents com un soroll?

Pausa.

DONA
No

ASE
Segur? Jo sento sorolls.

Silenci.

DONA
No, cap soroll.

ASE
D'acord.

Pausa.

DONA
Vols un bio? Et senten molt bé.

ASE
No, no, ara no.

DONA
I una aigua amb gas?

ASE
No, deixa-ho.

DONA
D'acord.

Pausa.

ASE
Fa calor, no et sembla?

DONA
No massa, potser una mica, a veure si tens febre...

Silenci.

DONA
No en tens.

Pausa.

ASE
Segur que no sents cap soroll?

DONA
No, quin soroll?

ASE
Sorolls. *Pausa.* No ho sé, sorolls.

Pausa.

DONA
No. No se sent res, amor. *Pausa.* Silenci absolut.

ASE

No cridis.

DONA
No estic cridant.

ASE
Tinc mal de cap.

DONA
No estic cridant.

ASE
D'acord.

DONA
No era mal de panxa?

Pausa.

DONA
Serà un empatx.

ASE
No ho sé.

DONA
Ahir vas menjar molt.

ASE
Sí.

DONA
I molt ràpid.

Silenci.

DONA
Segur que només és això, amor?

ASE
Sí, no ho sé, em noto estrany, ja està, va dormim.

Silenci.

DONA
Ara no puc.

ASE
Ho sento, t'he despertat.

DONA
No passa res, tampoc estava gaire adormida.

ASE
Ah no? Et fa mal la panxa? Potser vam menjar alguna cosa /

DONA
No, tot era de primera qualitat, faltaria més.

ASE
No t'ofenguis, només era una probabilitat.

DONA
Tot el que vam sopar estava boníssim i estava perfectament /

ASE
D'acord, perdona, només volia assegurar-me'n /

DONA
Ja t'ho asseguro jo /

ASE
Només volia assegurar-me que sóc l'únic que es troba malament /

DONA
Jo em trobo perfectament /

ASE
Doncs me n'alegro.

Silenci.

DONA
Últimament estic una mica nerviosa.

ASE
Ja ho sé.

DONA
Ah sí?

ASE
No em trobo bé.

Silenci, passos que s'allunyen. Una finestra s'obre. Passos que s'acosten de nou.

DONA
He obert la finestra, va bé, amor?

ASE
Millor, va, a dormir.

Silenci.

DONA
És que no em sembla normal.

ASE
Què?

DONA
Això.

ASE
Això, què?

DONA
Que et moguis tant, i fa dies que...

ASE
¿Què?

DONA
Que fa dies que estàs diferent.

ASE
Podem dormir?

DONA
És evident que no.

ASE
Només és un empatx.

DONA
I la suor, i els sorolls que dius que sents.

ASE
És que els sento.

DONA
No ho entenc.

Silenci.

DONA
Estàs com més...

Silenci.

DONA
És que no sé com explicar-ho...

Silenci.

DONA
És com més intens...

Silenci.

DONA
No passa res, a mi m'agrada...

Silenci.

DONA
Però és diferent...

Silenci.

DONA
Tu creus que tot va normal?

Pausa.

ASE
Tot està bé.

DONA
Segur?

ASE
És un empatx.

Silenci. L'Ase es remou.

DONA
Gairebé no parles /

ASE
Sempre he parlat poc, no fantasiegis. Tinc nàusees.

Pausa.

DONA
Fa dies que menges massa i sues molt.

ASE
Suo molt perquè follem molt, tema tancat.

Silenci.

DONA
Estàs despert?

ASE
És clar.

DONA
I fas més olor.

ASE
És la meva olor.

DONA
No, tu no fas aquesta olor.

Pausa.

DONA
Tens com més força.

Pausa.

DONA
I...

Silenci.

DONA
I crec que t'ha crescut.

Pausa.

DONA
Molt.

L'Ase s'aixeca i sentim com vomita.

DONA
Vinc?

L'Ase segueix vomitant i respirant, acaba de vomitar i torna.

DONA
Estàs bé?

ASE
Li costa molt parlar, entre respiració i respiració balbuceja i parla maldestrament.
Sí, crec que no he paït bé el sopar.

Una bombeta es queda oberta prou estona perquè vegem la silueta de l'Ase, un home amb un cap d'ase, com un capgròs.

DONA

Jo també ho crec, amor.

L'Ase es treu el cap d'ase que duia com un capgròs.

QUADRE 2

escena quotidiana amb segells i cintes

L'Ase està assegut mirant i manipulant la seva col·lecció de segells. Té cartes en remull per a treure'n el segell posteriorment, quan ho fa segueix un ritual molt estricte: separa el paper del sobre del segell, l'eixuga amb un assecador i el guarda a l'àlbum si és suficientment bonic o en una caixa si no li agrada gaire. Té una lupa gegant o un artefacte similar que permet al públic veure els segells sense que l'Ase els ensenyi directament. La Dona està ordenant cintes de casset.

Diàleg de sorolls entre l'assecador i el rebobinat de les cintes i alguns fragments breus de les cintes. La Dona a mesura que revisa les cintes escriu les dates i els llocs a les caràtules, en porta un registre.

FRAGMENT 1 / VEUS DE L'ASE I LA DONA GRAVADES

Rialles de l'Ase i la Dona.

FRAGMENT 2 / VEU DE L'ASE GRAVADA

On ets? No t'amaguis...tanca la porta. Vine aquí /

FRAGMENT 3 / VEU DE LA DONA GRAVADA

Bon dia amor. No et moguis, quiet, deixa'm a mi /

FRAGMENT 4 / VEU DE L'ASE GRAVADA

T'espero al final de la ruta, al lloc de sempre, arribaré en silenci, com sempre, et tocaré en silenci, on sempre /

FRAGMENT 5 / VEU DE LA DONA GRAVADA

Apropa't més, més, més, més, més, no, encara no /

DONA

En gravem una de nova?

ASE

Ara no, quan acabi el que vulguis.

Silenci, només se sent el soroll de l'assecador.

DONA

A la gravadora.

I de sobte, m'imagino contra la paret d'un lavabo d'una estació de servei, amb la teva mà tapant-me la boca. *Pausa.* En un lavabo o al cotxe o en una habitació, és igual, però res luxós, sobretot. *Pausa.* I m'ho imagino dia sí i dia també per com em dius /

ASE

Bon dia.

La Dona atura la gravació.

DONA

Bon dia.

ASE

Bon dia.

DONA

Bon dia.

ASE

Bon dia.

DONA

Bon dia.

ASE

Bon dia.

La Dona reprèn la gravació.

DONA

I abans d'arribar a la màquina de marcar el bitllet ja m'ho començo a imaginar. I el bon dia que m'acabaves de dir se'm clavava ben endins. *Pausa.* I et veia, assegut, mirant-me de reüll pel mirall retrovisor, discret, silenciós, i sabia que amb tu jo podria ser jo. Cos a cos. *Pausa.* I abans d'arribar al seient buit de la darrera fila ja no estava ni en un lavabo ni al cotxe, estàvem...

La Dona atura la gravació i agafa una de les cintes i la col·loca a l'equip de música. Se senten unes veus d'home i dona que van creixent progressivament, estan fent l'amor. Esbufecs, crits, no es diuen pel nom. La Dona els escolta uns segons i reprèn la gravació.

DONA

Un parc públic, aquell per on passa l'autobús les tres últimes parades. Aquell que sembla totalment abandonat a la seva sort o a la sort de les feres /

ASE

El parc del Centenari.

DONA

Aquell parc que imagino com el nostre lloc de trobada perfecte. Dins el meu cap, tu pararies l'autobús /

ASE

I el vaig parar.

DONA

Jo baixaria.

ASE

I vaig baixar.

DONA

I no caldria dir res més.

Silenci.

ASE

I vaig callar.

DONA

Només el sexe trencaria el silenci. I em taparies la boca, series dolç però accelerat, tremolós però fort. I jo em col·locaria per a tu i tu per a mi.

La Dona atura la gravació.

DONA

Bon dia, amor.

ASE

Les clientes de la fruiteria també et deuen dir bon dia, no?

DONA

Sí, però no els abaixo els pantalons. Podria haver agafat la línia 63, o fins i tot la 42, ja ho saps.

ASE

Però aleshores no hagués passat res de tot això i a més a més el del 42 condueix fatal.

DONA

Idiota.

ASE

Vine.

DONA
Per què? Per veure segells?

ASE
Què passa amb els meus segells? Però si t'agraden...

DONA
Sí, és clar, en sóc fan total...

ASE
Va, vine...

DONA
Els segells només són minúcies...

ASE
Serà que m'agraden les minúcies...

DONA
Ho dius per mi?

ASE
Nooo, mai de la vida. Va vine i et gravo una cosa...

DONA
I després me la deixes al contestador?

ASE
A vegades arribo a casa i em poso alguna cinta mentre em dutxo. Així, sense més, com qui es posa música o la ràdio.

DONA
És una distracció com una altra, no li veig res d'estrany.

ASE
Em fa estar més a prop teu, ser més com tu.

DONA
Hi ha parelles que per apropar-se s'apunten a balls de saló...

ASE
No, no, no, ni ho insinuïs...

DONA
Per què no? Va, txa-txa-txa...

ASE
No, no, no...una altra vegada amb aquesta història, no.

DONA
Va, deixa't anar amor...

ASE
Ja em deixo anar bastant.

DONA
Vaaa...

ASE
Que no!

La Dona balla un ball davant de l'Ase, sense acabar-lo, només unes passes, per provocar-lo, ell no es mou del seu seient.

DONA

Anem i ho provem un dia...

ASE

No. Em miraran i pensaran que no serveixo...

DONA

La gent que pensi el que vulgui, una cosa és la gent i una altra cosa sóc jo, i tu... al mercat tots es fan una idea de com sóc, i a l'autobús també de tu, i els veïns, també, i aquell senyor que et creues cada matí segur que també, però es tanca la porta i aquí estem els dos, sense suposicions. Tanquem la porta i entrem dins la nostra cova, amor.

ASE

Aleshores puc matar nens dins de casa i no passa res.

DONA

Aleshores pots matar nens dins de casa i també ballar amb mi.

L'Ase agafa la gravadora.

ASE

A la gravadora.

I arribo a casa, mai havia pensat arribar a casa meua i que hi hagués algú, i dic hola, hi siguis o no hi siguis. Creuo la porta i dic hola, i mai havia pensat que tindria una cova per a mi, i vaig cap a la dutxa per treure'm l'olor d'autobús, però abans poso una cinta, escolto la teua veu, la meua veu i ja al lavabo em despullo. *Segueix les indicacions d'allò que diu i es treu la roba.* Primer les sabates, després els mitjons, després els pantalons, després la samarreta i després els calçotets/

DONA

Espera /

L'Ase no arriba a treure's els calçotets, la Dona atura la gravadora, agafa els segells, els remulla amb la seva llengua i els va enganxant sobre el cos nu d'Ase, un a un.

DONA

Així sí que m'agraden els segells.

ASE

Xiuxiuejant a l'orella de la Dona, pràcticament ni el sentim.

T'agraden perquè ara ja no són els meus segells com sempre ho han estat, perquè on abans callava ara parlo, perquè on abans estava quiet ara em moc. Perquè on abans era previsible ara faig coses impensables, quan tu sempre fas tot el que penses, tot el que sens, mai deixes res per després, sempre fas, i això m'agrada, sempre.

DONA

Mentre segueix enganxant-li segells sobre el cos, xiuxiueja a l'orella de l'Ase.

Amor, fas coses impensables perquè t'agrada fer-les, o no? perquè no t'atreuies, abans pesaven els altres sobre teu, i per això mai havies parat l'autobús en un descampat, i per això tampoc mai ningú t'havia esperat en un descampat.

ASE

Xiuxiuejant a l'orella de la Dona.

El dia que la gent faci el que li passi pel cap no deixaran sortir els nens al carrer.

DONA

Xiuxiuejant a l'orella de l'Ase.

Aquell dia ja tindrà una excusa per quedar-me aquí tancada amb tu.

La Dona acaba d'enganxar-li tots els segells al cos.

ASE

No sóc un home salvatge com tu creus.

DONA

No, ets un home estampa.

Riuen.

QUADRE 3

escena quotidiana amb verdures

La Dona està netejant verdures. L'Ase segueix abstret en la seva col·lecció de segells.

DONA
Coliflor.

ASE
Sí.

DONA
Bledes.

ASE
Sí.

DONA
Cogombre.

ASE
Sí.

DONA
Carxofes.

ASE
Sí.

DONA
Ceba.

ASE
És clar que sí.

DONA
Api.

ASE
Espera. *Busca entre els segells.* Sí, sí, també.

DONA
Enciam.

ASE
Evidentment.

DONA
"Canónigos"?

ASE
"Canónigos"? Crec que no. *Busca entre els segells.* No, no.

DONA
Carbassa

ASE
Aquesta és fàcil, sí.

DONA
Pèsols.

ASE

A veure. *Busca entre els segells. Sí.*

DONA
Raves.

ASE
Sí!

DONA
I la teva preferida?

ASE
Acabada de comprar.

DONA
Has trobat un de "rúcula"?

ASE
Sí, mira.

DONA
A qui se li ocorre fer un segell amb una "rúcula" dibuixada?

ASE
A mi, però jo no sé dibuixar.

Silenci.

DONA
Ahir vas tenir insomni?

ASE
Per què?

DONA
Aquest matí m'he llevat i ja no hi eres.

ASE
Faig el primer torn tot el mes...

Pausa.

DONA
Hi havia enciam al llit.

ASE
Em va agafar gana.

DONA
Quan arribo del mercat i porto restes de verdures se't posen uns ulls...

ASE
Menjar verdures és molt sa, a més a més em recorden a tu, als teus llavis, als teus ulls, als teus colzes, a les teves orelles...

DONA
Em vaig girar per abraçar-te mig adormida i el teu cantó feia olor a ceba, enciam i bledes, gairebé vomito.

ASE
Em va entrar gana i no em vaig aguantar, no vaig voler aguantar-me la veritat.

DONA

Estic tot el dia envoltada de verdures i arribo a casa, et miro i fas olor a verdura, m'esgota. M'alaba però m'esgota. Les verdures són el món de fora, les cols persones, els cogombres carrers, els pèsols obligacions, la remolatxa suposicions... quan veig la gent que ve a la parada del mercat em fan fàstic, reprimits menjadors de verdura, no són humans, amaguen els seus instints sota les fulles de les bledes, fàstic, molt fàstic, sincerament em fan por. Demà em menjaré un entrecot al llit! I amb el fàstic que em fa fins i tot disfrutaré del regalim de sang quan talli la carn! Ha!

ASE

Tinc nàusees.

DONA

De tant d'enciam.

ASE

No, del regalim de sang... Crec que vomitaré...

L'Ase fa com si li vinguessin arcades i es posa a respirar.

DONA

Ara mateix em menjaria un bon conill, m'agrada reconèixer les seves potetes primes, rosegar la carn fins trobar-me amb els seus ossets, la cama del conill, descobrir els seus tendons, les seves venes, acostar-me la carn vermella a l'orella i escoltar la seva veueta parlant-me, acostar-me la carn a la cara i notar el seu tacte suau...

L'Ase segueix amb nàusees i menja compulsivament enciam.

ASE

Prou! Si us plau...

DONA

Arribaré a casa amb un gran tros de carn, el més gran que trobi al mercat, el llençaré sobre la taula i el tallaré, trosset a trosset, poc a poc. Primer una cama, després una ala, després li tallaré el coll, li traure la pell i cauran regalims i regalims de sang pel plat, no, no, pel plat no, pel llit, així tindrem amanida i segon plat pels dos, i es tacaran els llençols de sang /

L'Ase segueix amb nàusees i segueix menjant compulsivament enciam, es tapa les orelles amb fulles d'enciam, silenci. L'Ase mou el cap i fa un soroll homogeni tota l'estona, no la vol escoltar. Ella l'observa. Riu. L'abraça.

DONA

Només era un parlar, amor, no passa res, ja sé que tu no ets així.

Silenci, abraçades.

DONA

Et convertiràs en un cargol si menges tanta verdura, que no ho veus?

ASE

Si em torno un cargol m'enganxaré amb la meva baba al teu cos i sortiré a passejar quan ploqui.

DONA

Doncs en un conill.

ASE

Si em converteixo en un conill follarem tot el dia i tindrem conillets per tota la casa, saltant entre els mobles.

La Dona li dóna alguna de les verdures que ha rentat.

DONA

Aquest matí, després de netejar el llit t'he gravat una cinta.

Silenci, la Dona posa a l'equip de música una de les cintes gravades, l'Ase menja.

VEU DE LA DONA GRAVADA, *xiuxiuejant*.

Vine, no tinguis por, està fosc, acosta't, ja gairebé has arribat, estira el braç, toca la meva mà, la tens? Acosta'm, així, dóna'm la teva mà, com si fos un far i no caldrà que busquis en la foscor, toca el meu coll, el tens? Comença aquí el camí, des del meu coll als meus peus, no em mouré, no sospiraré, espera, quan jo et digui...

DONA

Parlant per sobre la gravació.

Quan era petita queia gairebé cada dia, estava acostumada a la sang. Després, amb els meus germans em vaig acostumar a barallar-me, tampoc m'espantava, més endavant em vaig acostumar a mi mateixa, i mai em vaig espantar. Però no penso acostumar-me a res més, així tot seran sorpreses, jo sóc el meu propi far, el meu estómac, la meva vista, el meu sexe, fars, la teva olor, la teva cara, el teu sexe ara també són el meu far. M'estàs escoltant?

ASE

Eh?

DONA

Estàs bé?

L'Ase en tota l'estona no para de menjar.

ASE

Sí, tinc gana.

DONA

Ja ho veig.

ASE

Si tinc gana menjo /

DONA

Ja ho veig.

ASE

Si tinc son dormo /

DONA

Està bé.

ASE

Si tinc fred m'abrigo /

DONA

Amor, estàs bé?

Silenci.

ASE

Estic bé, mai he estat millor, amor. *Pausa.* Bon dia.

DONA

Tanca els ulls.

ASE

Què?

DONA

Tanca els ulls.

L'Ase tanca els ulls. La Dona escull algunes verdures d'entre les que acaba de rentar, es treu la roba lentament, s'asseu en un sofà o cadira, nua, agafa les verdures, les col·loca estratègicament pel seu cos i es queda quieta com un quadre.

DONA

El teu món és de color verd, amor, l'únic que t'importa és menjar, després follar i després els teus segells. Et despertes per la nit amb els ulls perduts, ho sé, vagant per un paisatge verd, camps enormes on et passeges lliure /

L'Ase comença a resseguir amb les mans el cos imaginari de la dona molt subtilment, sense moure's del seu seient, amb els ulls tancats, començant pel coll fins el maluc.

DONA

Com els paisatges quiets i perfectes dels teus segells, t'imagino saltant i corrents per aquests prats imaginaris, estès a l'herba, dins del teu món verd i natural. Un únic color, només verd. Sense pors, estirat i menjant herba. I al llit els meus pits són petits turons prop del prat, i la meva boca una cova al final del coll i les meves espatlles una carena llunyana i els meus ulls dos llunes. I deus ser feliç en el teu paisatge verd (*pausa*). Obre els ulls.

L'Ase observa meravellat la Dona, que es manté immòbil, com una escultura.

ASE

Espera.

L'Ase agafa "rúcula" i li llença per sobre, com si fos confeti, riuen i es petonegen.

DONA

Sóc una dona salvatge encara que em passegi pels carrers.

ASE

La meva dona escarola.

QUADRE 4

escena quotidiana amb autobusos

Espai sonor intermitent de mosques i sorolls dels veïns i el carrer (baralles, música, televisors, nens plorant...). L'Ase és al seu sofà, l'espai està brut, hi ha restes de verdura pel terra. L'Ase menja verdures, toqueteja els segells, a moments es queda mirant l'infinit, quiet, posa música, la sinfonia n^o1 Ila Kraftig bewegh, doch nicht zu schuell / Die Meistersinger von Nürnberg, de Wagner. La Dona és en un racó, a les fosques, entra a l'espai, ell la veu i la treu a ballar, lentament, maldestrament. La petoneja, l'olora. Ella somriu. Acava la cançó, ell segueix abraçat, ella s'aparta.

DONA

Amor, fas molt mala olor.

L'Ase l'olora de dalt a baix i després marxa a la butaca. S'hi deixa caure, en silenci.

DONA

Amor, t'acabo de dir que fas pudor.

ASE

No cridis.

DONA

No estic cridant.

ASE

No cridis, si us plau...

DONA

És que no estic cridant.

L'Ase es tapa les orelles, s'escolten sorolls dels veïns.

DONA

Què passa?

ASE

No ho sents? Em rebençarà el cap!

DONA

Amor, no se sent res.

ASE

Jo ho sento.

DONA

No sento res.

ASE

Tot.

DONA

Què sents?

ASE

No cridis.

DONA

No crido, ja n'hi ha prou!

ASE

Pssss silenciïïï.

DONA
És de bojos.

Silenci.

DONA
Què passa?

L'Ase segueix en silenci.

DONA
Es pot saber què fas? I ahir? I abans d'ahir..?

L'Ase segueix en silenci.

I la línia 57?

L'Ase segueix en silenci.

I la teva estimada línia 57? Tu no ets així.

ASE
Meeeeeeec. Error. El que tens davant és el que hi ha, directe de fàbrica, com tu dius: al natural.

DONA
Amor, una cosa es fer concessions i l'altra és canviar.

L'Ase es tapa les orelles, se senten sorolls dels veïns.

ASE
Una altra vegada els sorolls, hòstia!

DONA
I la línia 57?

Els sorolls s'aturen. L'Ase segueix amb les orelles tapades, en silenci, quan s'assegura que ja no hi ha sorolls l'Ase agafa fulles d'enciam que hi ha al terra i les col·loca dins els seus àlbums com si fossin segells, les agafa, les allista, les talla i les col·loca.

DONA
Vinga va, el meu home estampa...

L'Ase segueix en silenci.

DONA
Bon dia.

ASE
Bon dia.

DONA
Bon dia.

ASE
Amb la veu trencada.
M'han fet fora. La meva estimada línia 57 se n'ha anat a la merda. Ja la deu tenir un altre.

DONA
Per les verdures?

ASE
No, per una tonteria.

Els dos es queden en silenci.

ASE

Algú em va veure pixant a la porta de l'autobús...abans de començar el torn.

La Dona es queda en silenci.

ASE

No era la primera vegada, però sí la primera que em van veure.

DONA

Estàs malalt? És això? *Pausa.* Tens incontinència, amor?

ASE

No, tenia ganes de pixar al MEU autobús, res més.

DONA

Però què dius?

ASE

Que només vaig fer el que em sortia de dins.

DONA

Doncs que et surti de dins en un altre lloc i no a l'autobús. Amor, hi ha límits. O és que també tens ganes de pixar-te en el TEU cos? Perquè fas una pudor insuportable.

ASE

No, aquí no, a la nostra cova no.

L'ase s'enganxa un segell al front, puja dempeus al sofà i comença a llençar verdures.

ASE

No hi ha límits pel súper home estampa, i tampoc per a la súper dona escarola. Junts, guiats pel beuratge del desig i del sexe trenquen amb tothom. Ells sols contra el malvat doctor /

DONA

Prou!

ASE

No volies ballar?

DONA

Amor, els veïns fa dies que es queixen dels sorolls per la nit.

ASE

Perquè crides molt.

DONA

Aquests sorolls no, els sorolls de quan t'aixeques a menjar, els sorolls de quan poses la música a tot volum i a qualsevol hora, i de l'olor que fa l'entrada del pis, del mal olor. Amor, al mercat m'han prohibit que hi tornis, al gos aquell del parc l'hauran d'operar i et denunciaran segur /

ASE

La meva estimada línia 57...

DONA

Això dic jo.

ASE

No passa res.

DONA

Sí que passa.

ASE

M'agrada com ets, fora i dins.

DONA

Ho sé.

ASE

M'agrada menjar enciam al llit, m'agrada fer-te l'amor entre fulles verdes, m'agrada barallar-me amb un gos si em molesta, m'agrada posar la música alta per no sentir res de fora, m'agrada pixar-me a l'autobús abans de pujar-hi. M'agrada mirar-me les coses amb cinc centímetres de marge i riure. M'agrada agradar-te. M'agrada tot això i no penso deixar de fer-ho.

Silenci.

DONA

No portaré més verdures. No menjaràs més verdures, amor.

L'Ase es tapa les orelles, se senten sorolls dels veïns.

DONA

Escolta'm, no més verdures. No més verdures.

ASE

Prooooouuu! Foraaaaaa! Silenci!!!!

La Dona se'n va a buscar una bossa de carn, l'agafa, la talla en alguns trossos mentre segueixen els sorolls i els crits de l'Ase. S'empastifa els braços amb la carn i els passa per sota el nas de l'Ase, els hi refrega a la cara.

DONA

Quan un comença a tornar-se estrany a si mateix no tarda massa a oblidar-se'n del tot, amor. El verd provoca amnèsia, les coses haurien de vendre's com cadàvers, però la verdura es ven quan neix, i només la carn quan mor, amor, però que no ho veus? Surt sang tant si talles amb un bisturí com amb un ganivet, amor. M'entens? Jo sóc jo, i tu ets tu. No més verdures, m'escoltes? Em sents? No més /

ASE

Prooooouuu! Foraaaaaa! Silenci!!!!

DONA

No més verdures! Carn, carn! Carn, carn! Carn, carn, carn, carn, carn, carn...

ASE

Silenci!!!!

DONA

Carn, carn!

La Dona es tapa les orelles amb els crits de l'Ase.

QUADRE 5

escena quotidiana amb hort

Espai sonor de mosques i una cinta gravada d'esbufecs d'home i dona fent l'amor, són més accelerats que els que hem escoltat anteriorment. Penombra.

L'Ase apareix amb uns sacs de terra, porta 4 sacs que pesen molt i els porta com si res, aparta els objectes que el molesten de l'espai, trenca un sac i comença a llançar terra pel terra fins que cobreix tota una part del terra. Respira i fa sorollets amb la boca, està nerviós. Trenca un altre sac i repeteix l'acció, s'agenolla i organitza la terra en diferents fileres, com en un hort. Busca una làmpada de peu i l'arrossega, la col·loca perquè il·lumini l'hort que acaba de fer.

Es treu de la butxaca un sobre amb llavors i les planta, col·loca alguna branca de canya i va a buscar el cubell on deixa els segells remullar-se per regar l'hort. S'asseu sobre la terra. Entra la Dona i l'Ase interromp l'acció. La Dona para la cinta d'esbufecs i s'acosta a l'Ase.

DONA

Bon dia, amor.

Silenci.

ASE

Bon dia.

DONA

Estic esgotada. Molt.

ASE

Tinc gana.

DONA

I penses menjar terra?

ASE

Ja creixerà.

DONA

T'he portat menjar, vermell.

Silenci.

DONA

Tens gana?

ASE

Sí.

DONA

Ara menjarem tranquil·lament tu i jo, i demà també, i poc a poc tot s'anirà col·locant al seu lloc. Això no pot ser.

ASE

Creixerà.

DONA

Sí, sí..

L'Ase l'agafa de la mà i ella s'asseu al seu cantó i els dos es queden mirant la terra del terra. L'Ase l'olora, la llepa molt lentament.

ASE

Bon dia /

Silenci.

ASE
Bon dia /

Silenci.

ASE
Bon dia /

Pausa.

DONA
Bon dia /

...

Van repetint "bon dia" mentre es petongen i s'abracen sobre l'hort. L'Ase fa sorollets i respira molt fort. S'ilumina una bombeta al temps que s'apaga la làmpada de peu.

QUADRE 6

la transformació II

Fosc. Una bombeta s'encén i s'apaga esporàdicament, només una cada vegada, i per un moment breu. Aquests moments suaus de llum càlida – no flaixos- ens deixen entreveure per moments les cares, parts del cos, racons de l'espai, però mai la seva totalitat.

Quan s'il·lumina algun racó de l'espai es pot sumar un lleu espai sonor de mosques voletejant.

ASE

Estàs desperta?

Silenci.

ASE

Estàs desperta? Amor...

Silenci.

ASE

Estàs desperta?

Silenci.

ASE

Estàs desperta?

Pausa.

DONA

Ara sí.

ASE

Estàs bé?

DONA

Què passa?

ASE

No et fa mal res?

DONA

No, per què?

ASE

Tinc l'estómac a punt de rebentar.

DONA

Et fa mal.

ASE

Molt, a tu no?

DONA

No.

ASE

Ni una mica?

DONA

No, què tens, punxades?

ASE

Moltes.

DONA
Respira fons.

L'Ase respira unes quantes vegades i es queda en silenci.

DONA
Millor?

Sentim com l'Ase s'aixeca a vomitar, vomita i torna al mateix lloc.

DONA
Millor?

ASE
Sí.

DONA
T'hi has d'acostumar, la carn és més pesada. Va, a dormir.

Silenci.

ASE
No puc.

DONA
Intenta-ho.

Silenci.

ASE
Estàs desperta?

Pausa.

DONA
Sí.

ASE
Tinc un nus al coll.

DONA
Respira i relaxa't.

ASE
No puc.

DONA
Amor, necessito dormir. Quan no és l'olor a encima és un empatx i quan no /

ASE
I també altres coses...

DONA, *somriu.*
Sí, però al menys aquestes altres coses les fem junts...

ASE
És l'única carn que m'agrada.

DONA
M'ho prendré com un afalac.

L'Ase fa sorolls, li fa molt mal la panxa.

ASE
Em marejo.

DONA
Obre la finestra, si vols.

ASE
Em fa mal tot.

DONA
Tapa't i intenta dormir. O potser una infusió.

ASE
Em noto molt estrany.

DONA
És que estàs estrany.

ASE
Oi? Tinc febre?

Silenci.

DONA
No en tens. *Pausa.* Intenta dormir.

Silenci.

ASE
Tinc fred.

DONA
És un empatx, no t'alarmis, va dormim.

ASE
M'agradaria explicar-te /

DONA
Ara no, és tard i jo m'aixeco molt d'hora.

Silenci.

ASE
És que no puc.

DONA
Què?

Silenci.

ASE
Les paraules no em surten.

DONA
Que no era l'estómac?

ASE
Les penso i no arriben on haurien d'arribar...

DONA
Pren un bio, et van bé.

L'Ase fa sorolls com dient que no. Silenci.

ASE, *balbuceja*.
No pu_p_nsar

Silenci.

ASE, *balbuceja*.
M_es ig_al_ot

Pausa.

ASE, *balbuceja*.
Em marejo amb la me_v_lor

Pausa.

ASE, *balbuceja*.
T_nc suo_s

DONA
Amor, és tard, no et preocupis, tot s'arreglarà, estàs una mica estrany, sí, però qui no és estrany, veritat? Aquests dies tot és nou, t'has d'adaptar, però aviat t'hi acostumaràs.

Silenci.

ASE, *balbuceja*.
No sen_un_s_roll?

DONA
Una altre cop amb això?

ASE, *balbuceja*.
No_ls_ents?

DONA
Al segon calaix hi ha taps.

Pausa.

ASE, *balbuceja*.
No ho has n_tat?

DONA
Què?

ASE, *balbuceja*.
M_cre_cut

Pausa.

ASE, *balbuceja*.
M_lt

Silenci.

DONA
Ja ho sé.

ASE
I?

Sentim com l'Ase surt corrents a vomitar deixant la Dona sense contestar. El vòmit cada vegada és més agressiu i es combina amb tos i espasmes. La llum intermitent s'accentua. L'Ase torna al costat de la Dona amb el cap d'ase posat, com un capgròs. La Dona se'l mira, la llum creix a la zona dels caps. L'Ase té els punys tancats i camina amb alguna reminiscència d'ase, silenci.

DONA

Amor, crec que realment t'ha caigut fatal el sopar.

QUADRE 7

escena quotidiana amb brams

L'espai està encara més brut. La Dona aparta la terra que ha deixat l'Ase quan ha fet l'hort. L'arracona a un cantó, lentament, gairebé amb desídia. Interromp l'acció i se'n va a buscar una cinta i la posa a l'equip de música. Se senten veus d'home i dona fent l'amor. L'Ase està assegut, quiet, immòbil. Estan en silenci una bona estona. La Dona observa l'Ase i se li escapen algunes frases soto vocce que no arribem a entendre. L'Ase porta i portarà fins al final de l'obra el cap de cartró d'ase com un capgròs. Una vegada ha apartat la terra a un cantó la Dona s'acosta a l'Ase.

DONA

Aquesta sóc jo. Pausa. I tu. Pausa. Al mercat, ho recordes?

L'Ase no reacciona, segueix assegut, quiet, immòbil.

DONA

Eres com un nen amb sabates noves.

L'Ase no reacciona, segueix assegut, quiet, immòbil. L'Ase i la Dona es queden mirant-se uns segons, en silenci, fins que s'acaba la cinta d'esbufecs, silenci absolut amb algun soroll molt llunyà i esporàdic de mosques.

DONA

És així com es miren els animals?

L'Ase gira el cap i deixa de mirar a la Dona, que es treu de la butxaca una fulla d'enciam i li acosta a l'Ase perquè es giri.

DONA

T'he fet una pregunta.

L'Ase li roba la fulla d'enciam.

DONA

Jo també sé fer les coses de mala manera.

L'Ase menja la fulla d'enciam sense fer-li cas, es rasca, està inquiet.

DONA

Amor, fes un esforç. Jo l'estic fent. Sempre jo, jo, jo, jo...

L'Ase no reacciona, menja.

DONA

D'acord, tornem a la verdura, no passa res, cadascú a la seva, conformar-se pot ser molt relaxant, de fet. Més que els teus massatges.

L'Ase se la mira.

DONA

Estàs bé?

L'Ase fa que sí amb el cap.

DONA

No et preocupis, si quan has arribat al límit estàs així és que tampoc estàs tan allunyat de l'home com et sembla, amor.

L'Ase encongeix les espatlles i li dóna un tros d'encima a ella.

DONA

No, gràcies, és bonic, de debò, és bonic que vulguis portar-me al teu terreny, amor, però tinc el cap a punt d'explotar, ara mateix arrencaria a córrer pels carrers buscant lleons, m'escoto,estic acostumada a carregar, però /

L'Ase li fa una carícia amb el morro del cap d'ase.

DONA

És veritat que no tot val la pena en solitari.

L'Ase torna a acariciar-la.

DONA

I jo t'animava, sí, t'animava... que ridícul, per favor...

L'Ase torna a acariciar-la

DONA

Fa dies que no agafo l'autobús, només de pensar-ho em quedo així com decaiguda, no em reconec així, cansada d'acord, rabiosa, d'acord, alegre, d'acord, però decaiguda?

La Dona l'acaricia i li fa sorollets a l'Ase, l'acaricia per tot el cap, suaument, li rasca els braços, li dóna copets. L'Ase es relaxa i disfruta, la Dona ho nota i segueix. Estan una bona estona relaxant-se junts i acariciant-se, principalment la Dona a l'Ase. Ella, com un joc fa gestos d'animal (soroll amb la boca, empeny la cama cap enrere...) els quals ell correspon.

DONA

Sents alguna cosa ara? Què diuen els veïns? Criden? Ploren? Fan l'amor? (pausa) Mai m'havien interessat les parets, n'hi ha que es criden?

L'Ase fa que sí amb el cap.

DONA

S'estimen?

L'Ase encongeix les espatlles.

DONA

Riuen?

L'Ase fa que no amb el cap, s'atura en sec, fa un gest d'escoltar i després rectifica i fa que sí amb el cap.

DONA

No vull que ens sentin, no vull que fabulin, no vull.

Se sent una alarma de temporitzador. La Dona s'aixeca i se'n va a aturar-lo, torna al cantó de l'Ase i s'asseu amb un artefacte de cera calenta per depilar. Mentre parla es depilarà les cames.

DONA

Hauriem d'haver pactat, amor, un mínim de pactes, sempre s'ha fet i deu ser per alguna cosa. Cadascú a la seva, oi? I està tot asquerós. No vull que mengem més al llit. Des de l'autobús, massa coses callades. L'home estampa i la dona escarola, contes. No hi veig res de salvatge a tenir una mascota de mida natural, perquè a casa només es poden tenir mascotes, no animals. Vols que et digui Bobby, amor?

L'Ase fa que no amb el cap reiteradament.

DONA

No, no, no, tens raó, ja ho sé, i Puffy?

L'Ase fa que no amb el cap reiteradament.

DONA

Ja ho sé, ja ho sé, què et sembla...Tor?

L'Ase fa que no amb el cap reiteradament. La Dona s'acosta a l'Ase, li agafa el braç. L'Ase se la mira com si li preguntés què farà. Ella li posa cera al braç.

ASE, brama.
I-hoooo!

DONA
És necessari.

ASE
I-hoooo

L'Ase s'intenta apartar però ella l'agafa, forcegen.

DONA
Bufant la cera del braç de l'Ase.
És pel teu bé.

ASE
I-hoooo...

La Dona li arrenca la cera, l'Ase deixa anar un bram-crit terrible.

DONA
Pssss, que ens sentiran, què pensaran de nosaltres?

L'Ase aparta definitivament el braç, tan fort que gairebé desestabilitza la Dona.

ASE, adolorit.
I-hooooooooo...

DONA
Amor, això no és parlar, aaaaaa, eeee, iiiii, ooooo, uuuu, ja ho saps /

ASE, adolorit i cridant.
I-hooooooooo...

DONA, a l'orella de l'Ase.
Psssssss! Silenci!!!!

L'Ase calla i es tapa les orelles, li fan mal.

Silenci.

ASE
I-hooo...

DONA
I-hoooo...

ASE
I-hooo...

DONA
I-hoooo...

L'Ase es destapa les orelles.

ASE
I-hooo....

DONA
I-hoooo...

ASE
I-hooo...

DONA
I-hoooo...

ASE
I-hooo....

DONA
I qui em cuidarà a mi?

L'ase torna a fer-li una carícia amb el morro del cap d'ase.

DONA
I-hoooo...

ASE
I-hooo...

DONA
I-hoooo...

ASE
I-hooo....

DONA
I-hoooo...

ASE
I-hooo...

DONA
I-hoooo...

ASE
I-hooo....

ASE I DONA
I-hoooo, i-hoooo, i-hooooo, i-hooooo, i-hoooo, i-hoooo, i-hooooo, i-hooooo, i-hoooo, i-hoooo, i-
hooooo, i-hooooo, i-hoooo, i-hoooo, i-hooooo, i-hooooo, i-hoooo...

QUADRE 8

escena quotidiana amb hámster

La Dona sosté a la seva mà una gàbia amb un hámster, a qui li explica:

DONA

Quan era petita estava moltes hores sola, sense més, ni per descuit ni per error de ningú, però va ser així. Mai he volgut tenir fills i se'm moren les plantes, no necessito tenir res a càrrec meu per omplir les hores o per buidar-les però de petita tenia una tortuga, bé, no la tenia, estava allà, sense més. Passava hores i hores amb la tortuga, no em donava la poteta, ni treia gairebé mai el seu caparró per saludar-me, ni corria, ni anava a buscar la pilota, ni parlava ni bordava ni res, estava allà. Els meus germans l'agafaven i se la passaven llençant-la per l'aire com si fos una pilota, fins i tot potser es divertia. Quan se l'enduien els meus germans, jo feia el mateix que feia els altres dies, però sense ella, i no esperava que tornés. Tot el que se suposa que havia de fer i pensar no era el que em passava pel cap. M'imaginava vivint amb la tortuga en una selva amb un llac. Sense més. Em semblava mirar-la i entendre-la, de fet m'assemblava a ella, un munt. Un dia però, jugant, li vaig posar un nom i vaig passar a ser-ne l'amo, igual que els meus pares van ser-ne els meus. I aquell dia ja no vaig poder mirar-li els ulls, ara que era meva volia que em donés la poteta, que m'esperés a la porta quan arribava, que mogués la seva cueta, però no ho feia, fins que em va avorrir. I la tortuga es va morir, va caure i es va quedar del revés tot un cap de setmana, al sol, com dissecada, i la vaig mirar i vaig sentir la pena, i aleshores el que se suposava que havia de dir i pensar va passar, vaig plorar, em vaig entristir i la vaig trobar a faltar. Ja no m'assemblava a ella. I no entenia res, era amor?

La Dona li dóna a l'Ase la gàbia amb el hámster.

ASE

I-hooo...

DONA

És la teva nova mascota

ASE

I-hooo....

DONA

Quin nom li posaràs?

ASE

I-ho.

DONA

Molt bonic.

L'Ase fa que sí amb el cap.

DONA

Et miro i em recordes algú.

L'Ase encongeix les espatlles.

DONA

Si un dia caic i em quedo del revés em donaràs la poteta?

L'Ase fa que sí amb el cap.

DONA

Has practicat avui?

L'Ase fa que no amb el cap.

DONA

Amooooor...

ASE
I-hooooo...

DONA
Això no és parlar.

ASE
I-hooooo...

DONA
Enyoro les teves històries de la línia 57.

ASE
I-hooooo

DONA
Camino pels carrers i em sento part de les voreres, està bé.

L'Ase fa que sí amb el cap.

DONA
Aquíestic, amb tu. Aquí, sense més.

ASE
I-hooooo

DONA
Crec que l'I-ho té gana, i tu?

L'Ase fa que sí amb el cap.

DONA
Avui he portat moltes safates, les congelarem. I comprarem un aspirador de mà, i un microones i moltes coses que tinguin endoll i bateria, el món està allà amor, i jo sóc una de les seves voreres, i tu, també. A la fruiteria hauríem de tenir-ho tot en safates. El "porexpan" és la cosa més higiènica que he vist en tota la meva vida. Amor, estem fent grans progressos, molt grans.

La Dona va cap a l'equip de música i posa música clàssica, la sinfonia n^o1 Ila Kraftig bewegh, doch nicht zu schuell / Die Meistersinger von Nürnberg, de Wagner, a volum alt. La música es barrejarà aleatòriament en alguns moments amb un espai sonor de mosques. La Dona es posa un bati, sabatilles i busca entre una pila de llibres, s'asseu i es posa a llegir Robinson Crusoe. L'Ase mira de nou la seva mascota I-ho fixament, li dóna una mica d'enciam, mou la gàbia, li parla (I-hooo, I-hooo...) i es disposa a ensenyar-li la seva col·lecció de segells. Amb una lupa gegant o amb un artefacte similar ensenyarà els segells al hámster, al temps que el públic podrà veure'ls ampliat, serà una successió de segells sobre la història de la humanitat, començant pel Big Bang, i seguint pels dinosaures, la Prehistòria, l'homo sapiens, els egipcis, l'Imperi Romà, els grecs, l'Edat Mitjana...i així successivament fins el dia d'avui. La Dona llegeix un fragment de Robinson Crusoe a l'Ase mentre encara sona la música clàssica i quan ell ja li ha ensenyat gairebé tots els segells a l'I-ho.

DONA
"En aquesta disposició d'ànim vaig viure prop d'un any dins la meva cova, fent una vida retirada i tranquil·la com es pot imaginar; fins i tot em vaig considerar un home feliç en tots els aspectes excepte el de la companyia. Pausa. El pobre salvatge que acabava de descobrir a la selva, fugitiu, davant la meva actitud restava immòbil a certa distància. Finalment va recolzar el seu cap contra el terra al costat del meu peu i després va fer tots els gestos possibles de submissió i servitud per fer-me entendre que seria el meu esclau per sempre. Poc després vaig començar a parlar-li, amb la idea que aprenguéss a contestar-me poc a poc. Abans de res vaig fer-li saber que el seu nom seria Divendres, perquè va ser un divendres quan el vaig salvar de la mort. A continuació vaig ensenyar-li que em digués amo i que contestés sí o no, explicant-li el significat d'ambdues coses.

ASE
I-hooooo...

L'Ase s'acosta a la Dona i s'aferra a ella, es gronxen com si ballessin maldestrament. La Dona somriu.

QUADRE 9

escena quotidiana amb l'Ase i la Dona

Espai sonor d'una de les gravacions, reconeixem les dues veus d'home i de dona fent l'amor, barrejades amb brams d'ase, com si fos una dona fent l'amor amb un ase. L'Ase porta una pissarra penjant del coll. La Dona està preparant sushi.

DONA

Vols que l'I-ho surti a passejar una estona?

L'Ase escriu a la pissarra: sí.

DONA

Molt bé amor, després el deixarem sortir. Vols que jo també marxi a passejar una estona?

L'Ase escriu a la pissarra: no.

DONA

Has ensenyat a l'I-ho a netejar-se les potetes a la safata?

L'Ase escriu a la pissarra: sí.

DONA

Prepara l'I-ho i obre bé les orelles. Comencem la classe d'avui, poesia.

L'Ase fa un gest d'aplaudiment o alegria, agafa la gàbia d'I-ho i la col·loca sobre les seves cames i es gira per escoltar la Dona.

DONA

Verde que te quiero verde.
Verde viento. Verdes ramas.
El barco sobre la mar
y el caballo en la montaña.
Con la sombra en la cintura
ella sueña en su baranda,
verde carne, pelo verde,
con ojos de fría plata.
Verde que te quiero verde.
Bajo la luna gitana,
las cosas la están mirando
y ella no puede mirarlas.

Verde que te quiero verde.
Grandes estrellas de escarcha,
vienen con el pez de sombra
que abre el camino del alba.
La higuera frota su viento
con la lija de sus ramas,
y el monte, gato garduño,
eriza sus pitas agrias.
¿Pero quién vendrá? ¿Y por dónde?
Ella sigue en su baranda,
verde carne, pelo verde,
soñando en la mar amarga.

L'Ase aplaudeix, silenci.

DONA

Amor, t'agrada el...*Llegeix d'una capseta...wasabi?*

Ase escriu a la pissarra: què?

DONA

Wa-sa-bi. *Pausa.* És igual, ho provarem, sembla molt net.

L'Ase escriu a la pissarra: no.

DONA

En cas de dubte és de bona educació no fer allò que tinguis ganes de fer, així que wasabi per a tothom.

ASE

I-hoooo.

DONA

Psss. No vull tonteries.

ASE

I-hoooo.

DONA

Avui he passat pel 57, li han donat la teva línia a un imbècil. L'home és bo però els homes són dolents, i el de la teva estimada línia 57, encara més. Però és clar, un home sempre serà un home i un ase mai serà un lleó, veritat?

Ase encongeix les espatlles.

DONA

Aquí estem bé tu i jo. Quin imbècil!

L'Ase brama d'una manera diferent, és un bram més aproximat a la paraula, a mig camí entre el bram i un sí.

DONA

Molt bé, amor, molt bé.

L'Ase torna a bramar a mig camí d'una paraula, dient alguna cosa incomprendible.

DONA

Amor, bravo. M'he apuntat a un curs de cuina, a un de manualitats i a un de jardineria. I en tots hi ha un munt de gent. No et sembla graciós que diferent gent a la vegada decideixi apuntar-se a un curs de manualitats? Que pensin el mateix, vull dir, és curiós.

L'Ase brama d'una manera diferent, és un bram més aproximat a la paraula, a mig camí entre el bram i un sí.

DONA

Ja, jo també crec que la gent fa coses rares.

Silenci.

Vols que et gravi una cinta nova? I demà quan marxi a treballar te la deixaré perquè et desperti la meua veu.

L'Ase escriu en la pissarra: sí. La Dona recupera la gravadora i es disposa a gravar-se, en un racó, procurant que l'Ase no l'escolti.

DONA

El sexe és el més real que tinc, la resta és nostàlgia. I surto del mercat i dono voltes i voltes amb el primer autobús que passa. Cada dia una línia diferent, em porta fins un punt de la ciutat i allà busco algun altre i així fins que al final arribo a casa ben tard. Després de tot el que hem passat no em vull conformar. Ens conformem amb tan poca cosa que aviat les masturbacions comptaran com a polvos. I tu, el meu bon salvatge, el meu home, m'esperes a casa, tranquil. No es pot viure de la nostàlgia. I quan

torno m'agrada trobar-t'hi, amor, quiet, i a tu t'agrada que arribi jo i canvii les coses de lloc. Serem immensament feliços, tant que farem fàstic. Bon dia, amor.

ASE
I-hooo.

DONA
Ja vaig, ja vaig.

ASE
I-hooo.

Silenci.

DONA
Ahir al mercat em vaig barallar amb una clienta.

L'Ase se la mira atentament.

DONA
Va magrejar totes les bledes, quin fàstic em va fer, amb les mans suades i com inflades.

L'Ase se la mira atentament.

DONA
I a sobre no se'n va quedar cap, les va deixar totes contagiades de ves a saber què i després va comprar patates.

L'Ase escriu a la pissarra: malament.

DONA
Vaig haver de reprimir-me molt per no pegar-li amb una safata de porexpan al cap.

L'Ase escriu a la pissarra: i?

DONA
Em vaig recordar de tu, de tu abans de tu, de tu abans de mi, i el record era com una boirina, alguna cosa estranyament llunyana, com un somni.

L'Ase escriu a la pissarra: i?

DONA
Vaig respirar molt fort, molt fort, tant que gairebé em marejo i després li vaig dedicar un somriure, va pagar i va marxar.

L'Ase aplaudeix o fa un gest d'alegria.

DONA
És molt esgotador.

L'Ase escriu a la pissarra: no.

DONA
N'he d'aprendre tant encara.

L'Ase escriu a la pissarra: sí.

DONA
Ja llegeixo, ja, cada dia.

L'Ase escriu a la pissarra: més.

DONA

Temps al temps.

L'Ase escriu a la pissarra: bon dia.

DONA

Bon dia, amor, jo també t'estimo.

QUADRE 10

la transformació III

Fosc. Una bombeta s'encén i s'apaga esporàdicament, només una cada vegada, i per un moment breu. Aquests moments suaus de llum càlida – no flaixos- ens deixen entreveure per moments les cares, parts del cos, racons de l'espai, però mai la seva totalitat. Aquests moments suaus de llum ens deixen entreveure per uns instants elements concrets de l'espai, el hámster, els llibres, però mai la seva totalitat.

DONA
Estàs despert?

Silenci.

DONA
Em trobo malament.

ASE, *balbuceja*.
Tu?

DONA
Em fa molt mal el cap.

ASE, *balbuceja*.
Per què?

DONA
No ho sé.

ASE, *balbuceja*.
Pas_rà. Pausa. D_rmir.

Silenci.

DONA
Estic espantada.

L'ASE intenta parlar però aquesta vegada no ho aconsegueix, encara que ella ho entén.

DONA
No ho crec. Potser, em noto estranya.

ASE, *balbuceja*.
Fa di_s.

DONA
Ja ho sé, em costa moure'm, estic mandrosa, em precipito.

ASE, *balbuceja*.
Tra_quil_.

DONA
Amor, has menjat al llit?

ASE, *balbuceja*.
No.

DONA
Fa olor a carn.

ASE, *balbuceja*.
Tu.

DONA
Aaaah, quina punxada!

L'Ase intenta parlar però aquesta vegada no ho aconsegueix, encara que ella ho entén.

DONA
Em fa molt mal. I crec que m'he encongit.

ASE, *balbuceja*.
N_.

L'Ase intenta parlar però aquesta vegada no ho aconsegueix, encara que ella ho entén.

DONA
Gràcies amor, prefereixo no prendre res.

ASE, *balbuceja*.
Bio.

DONA
Un bio no em traurà el mal de cap.

ASE, *balbuceja*.
¿A_g_a?

DONA
Potser una mica.

Sentim com l'Ase se'n va a buscar-li un got d'aigua.

DONA
Gràcies.

ASE, *balbuceja*.
D_rmir.

Silenci.

DONA
No puc, em mata el cap. I si he d'anar al metge?

ASE, *balbuceja*.
¿T_ns f_bre?

DONA
Crec que no. M'hauré de prendre pastilles, o xarops. No he anat mai al metge.

ASE, *balbuceja*.
D_rmir.

DONA
I si tinc un tumor, o contusions?

ASE, *balbuceja*.
P_xa

DONA
No, l'estómac no em fa mal, només el cap, tu estàs bé?

ASE, *balbuceja*.
Sí.

DONA

Doncs no sé què pot ser. Tinc por. I si he de fer-me radiografies? I si no descobreixen què tinc?
Prefereixo no saber-ho.

ASE, *balbuceja*.
Dol_r.

DONA
Clar, idiota, por al dolor.

ASE, *balbuceja*.
N_rvis.

DONA
Potser sí, de l'estrés, no ho sé, em fa molt mal, és normal?

ASE, *balbuceja*.
Migr_nya.

DONA
Què és això? És perillós? Crec que m'estic morint.

ASE, *balbuceja*.
No.

Silenci.

DONA
Em noto tan estranya...

ASE, *balbuceja*.
No s_xe

DONA
Fa dies que no em ve de gust.

ASE, *balbuceja*.
P_rla.

DONA
Sí, potser una mica més que sempre, però no és dolent.

ASE, *balbuceja*.
Ll_gir.

DONA
Tu creus que és de llegir massa?

ASE, *balbuceja*.
P_ts_r.

DONA
Em reventarà el cap.

ASE, *balbuceja*.
Do_m_r.

DONA
Ho intento, ho intento.

ASE, *balbuceja*.
M_ntir.

DONA

No és veritat.

Silenci.

DONA
Amor, em marejo.

ASE, *balbuceja.*
Tr_nqui_a

DONA
Em marejo molt, amor, veig borrós /

La Dona es desmaia i cau al terra.

ASE, *balbuceja.*
Am_r. _mor, _mor...

L'Ase fa sorolls, està espantat, l'aconsegueix despertar, s'aixeca, la llum intermitent s'accentua. La Dona s'aixeca i porta un cap de dona posat com un capgròs, que portarà fins el final de l'obra. L'Ase se la mira, la llum creix a la zona dels caps. La Dona es toca el cap de dona.

DONA
Amor, i si tinc al·lèrgia al wasabi?

QUADRE 11

epíleg

L'Ase està assegut al seu seient, si és necessari anirà microfonat perquè se senti bé la veu dins del cap d'ase. A l'Ase li tremola la mà dreta tota l'estona que dura el text. La Dona treu algunes bombetes del sostre i penja en el seu lloc un conill i unes bledes, molt lentament i es col·loca al costat de l'Ase, quieta.

ASE

No sé què fer amb totes les coses que em diu. Sempre m'han agradat les coses quietes. Quietes i concretes, l'autobús era un concret, la "rúcula" és concreta, els segells són històries quietes. M'agraden, són la meva passió, una passió tranquil·la però no per això menys passió. Però el desig no és quiet, des de que la vaig mirar per primera vegada de reüll pel retrovisor va deixar de ser-ho. A dia d'avui, mai he tingut més d'una dotzena de somnis eròtics o masturbacions en llocs públics. Mai he desatès la vigilància d'infants al meu càrrec i mai he contradit cap autoritat, excepte la paterna i durant l'adolescència. Mai. *Pausa.* M'agraden les coses en ordre, sóc un home quiet. *Pausa.* Des de sempre. Vaja, ho era. La gent no diu el que pensa abans de pensar què vol dir i els gossos no es caguen a les voreres. No és tan difícil i si tothom fa el que cal ningú pren mal. *Pausa.* Fins ara. I ella es va esperar fins a la darrera parada. No hi havia res a dir. Tot se'm va remoure, estava encegat com mai. Vam fer l'amor en un descampat, em pensava que em desmaiava dels nervis. Em vaig llevar l'endemà i era com si algú hagués canviat totes les coses de lloc. Em sentia fràgil, confús, possiblement enamorat.

Vaig intentar llevar-me i fer només allò que no em suposava un perill. Però només de pensar en les monedes que hauria de recollir en el primer torn de l'autobús, monedes que venen de moltes mans, algunes d'elles possiblement suades, amb malalties a la pell o simplement brutes vaig vomitar el cafè. Vaig trucar a la companyia i vaig dir-los que lamentablement no podia anar a treballar aquell matí i que algú hauria de cobrir la meva estimada línia 57, i que em sabia molt greu, era veritat. Era el primer cop de la meua vida que no anava a treballar. No seria l'últim. I vaig posar les mans en remull com els segells tot el matí. Netejar-les de les monedes, de les malalties de pell, de la goma dels segells, de tot menys d'ella. Les mans que la nit abans sense saber com van acabar al seu sexe, als seus pits, a la seva boca. No podia tornar a embrutar-les. Era un home quiet i ara ja no sóc un home.

La Dona es col·loca al costat de l'Ase, queden immòbils, expectants.

VEU EN OFF DE L'ASE

La paradoxa de Buridan consisteix en això: quedar-se quiet. L'anècdota diu que a un ase li van col·locar dos cubells amb menjar i aigua, tots dos amb la mateixa quantitat. I el pobre ase no va saber decidir-se i es va quedar immòbil. Indecís, en un antemptat a la impaciència es va quedar pensant què era millor per a ell, sense criteri. Jo també he estat en aquest punt i vaig anar cap al menjar decididament, obtusament, convençudament, potser la paradoxa en aquest cas es va resoldre amb un error de càlcul. Simplement, no vaig tenir en compte els danys col·laterals, cada cosa té el seu lloc i cada lloc la seva cosa i jo ja tenia el meu lloc però el desig mou més muntanyes que la fe. Només la paraula em farà sortir de davant els cubells, només la paraula em durà a l'acció final. I m'he equivocat i he estat feliç durant una bona estona i ara també ho sóc, domesticat, tranquil, L'espero a casa, visc dins els meus segells, no em cal moure'm enlloc, no necessito res. Però els animals no ens avantatgen en res, perquè tots som efimers.

Així que l'ase de Buridan va morir per no saber si anar cap al menjar o cap a la beguda (*pausa*). Va morir a una distància prudencial de la vida.

Es queden uns segons immòbils, il·luminats, i es fa un fosc total molt lentament.